De Nationaal-Socialistische Vrouw

No. 12, 5 MAART 1941

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Opstelraad: M. Del Baere — Prins, E. Keers — Laseur, G. E. Monsees — v. d. Veen
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 25 cent per regel. Korting bij contract

Aan de vrouwen, die achterbleven

Eerst deed men een moeder het harteleed aan,
haar dapperen zoon te vermoorden.
Wij konden slechts zwijgend rondom haar gaan staan.
Dit leed was te schrijnend voor woorden.

En weer ging het moordbeest op zoek naar zijn buit,
door waanzin en bloeddorst bevangen.
Het koos zich weer een van de weermannen uit,
die vrijheid en vrede verlangen.

Nu deed men een vrouw het harteleed aan,
haar dapperen man te vermoorden.
Weer zijn wij stil zwijgend rondom haar gaan staan.
Tot troosten ontbraken de woorden.

Zij zijn onze moeder en zuster. Wij staan
aan 't graf van een bloed-eigen broeder.
Zij zijn dezen kruisweg niet eenzaam gegaan,
wij schreden naast zuster en moeder.

Anna Floralie

Zij die achter bleven....

IN de Meidagen vielen zij, die het slachtoffer werden van een jarenlange tegen het nationaal-socialisme opgehitste massa.

Vrouwen en kinderen bleven achter.

Ledig?

In het najaar van 1940 viel een goed zoon voor zijn nationaal-socialistische beginsel. Peter Ton. Een moeder, waarvoor hij zorgde, en een zuster bleven achter.

Ledig?

Nog versch in ons geheugen ligt de beestachtige moord op een edel loot van onzen Dietschen stam. Hendrik Koot. Vrouw en acht kinderen bleven achter.

Ledig?

WIJ wagen het niet hier, op deze plaats, te trachten het leed van de achtergeblevenen te peilen. Wij kunnen het niet. We mógen het zelfs niet. Want dit is iets dat tot de nalatenschap behoort van hen, die achter bleven·

Woorden van troost spreken? Ze zijn niet te vinden.

Wat moeten wij, nationaal-socialistische moeders, dochters en zusters, dan doen?

Aan ons, dat de achtergeblevenen niet l e d i g achterblijven.

Aan ons het offer, dat werd gebracht door hen, die vielen, en wordt gebracht door hen, die achter bleven, niet te verloochenen, niet onwaar en onvoldragen te maken.

WIJ kunnen dit doen door onzen arbeid zoo mogelijk met nòg meer plichtsbesef te vervullen. Wij, nationaal-socialistische vrouwen, weten waarom wij arbeiden, waarvoor wij ons vaak genoegens moeten ontzeggen, waarvoor wij zoo dikwijls des avonds, als de wijzer al ver over elven staat, met kloppend hart naar de voetstappen luisteren van man, vader, broeder, zoon, die moet thuis komen na zijn dienst bij de W.A.

Zij, de vrouwen, die achter bleven, weten waarvoor hun offer is.

Een groote ledige plaats is er ontstaan. Een plaats die niet meer kan worden ingenomen.

Maar ledig zijn ze niet achter gebleven, deze vrouwen. Ledig niet!

Want om haar heen schaart zich de geheele Nationaal-Socialistische Beweging. Om haar heen zal zich eens het geheele Nederlandsche Volk scharen, waarvoor het grootste offer werd gebracht dat er te brengen is: een menschenleven.

ZIJ, die achter bleven, staan niet alleen op de eenzame kade; zij loopen niet alleen terug over de hobbelige keien van die kade· Naast haar loopen honderden, duizenden ja tienduizenden vrouwen — stilzwijgend, het hoofd op de borst gezonken, het hart vol van het afscheid voor immer. Het schip zeilt niet weer binnen ditmaal.

Doch wanneer zij dan tenslotte de kade zijn afgeloopen richten aller hoofden zich weer op. Het leven eischt hen op; óók de achtergeblevenen.

En zij gaan verder aan den arbeid, die even stil lag door het verscheiden van hen, die vielen.

Zij, de vrouwen die achter bleven, bouwen verder aan het fundament, dat werd gelegd door hen, die heengingen.

Zij zijn niet ledig, deze vrouwen. Zij zijn de Moeders van het Volk geworden. Zij trekken op náást de moeders, de echtgenooten, de zusters, die óók zijn achter gebleven, die een deel van zichzelf op het slagveld achter lieten.

Vele van deze vrouwen echter bleven lédig achter..........

ONZE achtergeblevenen, zij kennen haar taak, zij willen dat ook dié moeders niet ledig achter blijven. Zij kennen geen haat, geen wraakgevoelens, zij willen het offer van die dierbare levens tot een glorieuze waarheid maken. Zij gaan door met den arbeid om ook het leven van die andere moeders en zusteren te ontrukken aan de ledigheid.

Het leven is vol·

De oogst staat op de velden.

Boekbespreking

„Het sein staat veilig" door Margot Warnsinck. Uitgave : Gebr. Kluitman, Alkmaar.

De boeken van Margot Warnsinck, een schrijfster, die zich in het bijzonder toelegt op het levensvraagstuk van het jonge meisje, houden voor ons steeds weer een bijzondere aangename verrassing in. Reeds eerder hebben wij het werk van de begaafde schrijfster in deze kolommen besproken.

De geest, die uit haar boeken spreekt, is verfrisschend; waait als een koele en toch zachte wind door de in vele opzichten bedorven literatuurwereld, óók in Nederland! Wij zouden in het kort willen zeggen dit: uit de boeken van deze schrijfster spreekt „De nieuwe Mensch" En dit is iets, waarna wij, nationaal-socialisten, met gretigheid grijpen om onze rijpere jeugd vooral van deze verfrissching haar nut te laten trekken.

In „Het sein staat veilig" spelen 5 meiskes, allen even zelfstandig denkende door het leven te gaan, de hoofdrol. Ieder ondervindt op haar beurt de noodige teleurstelling, die er nu eenmaal zijn moet om standvastig het leven door te kunnen gaan. Bij iederen nieuwen tegenspoed trachten zij voor elkander dezen te verbergen en zoeken hun steun bij de ouderen, bij de meerervarenen. Zoo onafhankelijk als ze zijn van geest, zoozeer zijn ze ervan overtuigd, dat de jonge mensch toch den oudere noodig heeft. Vooral de getrouwde Ery, een der vriendinnen, is een goede raadgeefster. Ery woont in het Gooi. Wanneer zij thuis is hangt er een kleine lantaren buiten de deur, ten teeken, dat de meisjes welkom zijn: het sein staat veilig.

Niet alleen de jongeren zullen van een dergelijk boek genieten; ook de getrouwde vrouw zal er haar eigen jeugdjaren nog eens aan zich zien voorbij trekken.

A. I. v. d. W.—H.

Vlugschriften

„Waarom Mussert?" — Uitgave de Amsterdamsche Keurkamer, Amsterdam.

Dit vlugschrift, geschreven door den Nederlandschen arbeider Freek de Jager, moet niet alleen iedere arbeider van hoofd en hand, doch ook iedere arbeidster van hoofd en hand, óók iedere moeder, elke huisvrouw lezen. Want het gaat hier niet alleen om het lot van den enkelen arbeider, het gaat hier om het hoe-en-waarom voor gansch ons groote Nederlandsche gezin, de Nederlandsche werkgemeenschap.

Freek de Jager, één van de duizenden, tienduizenden, vertelt uit zijn eigen leven. En wanneer we passages lezen als: „Zoo begreep ik ook eerst later wat het voor mijn moeder moet zijn geweest, veertien dagen nadat ik was geboren, weer uit werken te moeten gaan en mij aan de zorgen van mijn werkloozen vader over te laten", dan weten wij: dit gaat niet om deze éene moeder; zij vertolkt duizenden en duizenden moeders in ons Vaderland.

„Waarom Mussert" geeft een antwoord op deze vraag aan allen, die nog twijfelen.

Te L.

Een antwoord aan onze Katholieken.

Vanwege de Afd. Propaganda van het Hoofdkwartier is er een brochure verschenen „Mag een katholiek lid zijn van de N.S.B. Ja", waarin het antwoord wordt gegeven op dit brandende vraagstuk.

Wij raden dringend iedere katholieke vrouw aan deze brochure, welke voor het luttele bedrag van 5 cent aan de kringhuizen te bekomen is, met aandacht te lezen.

Hoevele katholieke moeders immers zijn er, die in angst en vreeze leven om het zieleheil van hun kinderen, die tot de N.S.B. zijn toegetreden en zich niet door het gekuip van een politiek katholicisme van de wijs laten brengen. Die moeders, die echtgenooten, óók de katholieke vrouwen, die reeds tot de N.S.B. toetraden, op wie de politiseerende geestelijken hun invloed trachten uit te oefenen, zullen na het lezen van de **waarheid** de ware bedoelingen van een herderlijk schrijven, van verboden enz. doorzien.

Te L.

OPROEP AAN DE JONGEREN VAN NEDERLAND

Jong'ren van Nederland! Nú klinkt de roep:
Zijt ge bereid?
Bereid om eendrachtig den weg te gaan,
Die leidt naar vernieuwing en éénheid van 't Volk?
Nu is het tijd!
Geen Godsdienst, partijen of stand mag U scheiden.
Ge zijt van één bodem, één volk en één bloed.
Slaat dan een brug over 't diepe ravijn,
Door 't bindend cement der gemeenschap te zijn.
Jong'ren, hier ligt Uw taak.
Nederland, pas op Uw Saeck!

Jong'ren van Nederland! Komt tot Uzelf!
Sluit U aanéén!
Hebt gij den geest van deez' tijd niet verstaan,
Die al het onrecht, al 't oude, al 't kranke
Rafelt uitéén?
De nieuwe idee, Nationaal-Socialisme,
Breekt langzaam zich baan in het land aan de zee.
Straks eischt de jonge, geordende Staat
Uw krachten, Uw arbeid. Komt nú tot de daad!
Jong'ren, 't gaat om Uw land.
Reikt dus elkander de hand!

Jong'ren van Nederland! Hoort, het réveil
Klinkt luid en schril.
Blijft gij dan, hokkend en mokkend tezaam,
Uw toekomst op 't spel, temidden der chaos,
Werkloos en stil?
Afvalligen, twijfelaars! Ziet, in Europa
Rijst langzaam de Bond van de Staten in zicht.
Dat, als het licht voor Uw vaderland daagt,
Door Uw toedoen 't waardig zijn plaats daarin vraagt
Naar d' eigen, den volkschen aard.
Elk offer is Nederland waard!

G. E MONSEES—VAN DER VEEN.

DE TIEDEN VERANDERE...

Een kleine Zeeuwsche schets van Dignate Robbertz

DOOR den druilerigen middag reed Riekus naar het bietenland. De paarden stapten regelmatig naast elkaar en Riekus keek naar z'n beenen, waar dikbemodderde kappen omheen klemden. Het weer was bar slecht de laatste dagen en het grootste deel van de suikerbieten lag nog op het land.

— Alla . . . een bitje opschiete! — Met een dunnen zwiependen tak tikte hij de paarden op hun achterlijven, ze zetten het in een draf en draaiden aan het eind van den langen rechten weg den dam in.

— Moe jie glad alleène dat voer laaie? —

De ouwe Pier van de Bosse kwam vanachter een struik met een riek over z'n schouder. Riekus liet zich van den wagen zakken en knikte.

— Ja, wat anders? De baas is vor zaken op stap en d'r is meer te doen as deze peeën. —

— Dan zal ik joe is elpe, ik bin vor opschieten en mee z'n tweeën gaet dat beter as alleène. —

Ieder aan een kant begonnen ze te gooien. Als de hoop bieten op den wagen lag, haalde Riekus eens flink z'n keel uit en de paarden stapten verder naar den volgenden hoop.

— Zou dat noe waer zien, begon Riekus ineens, dat we van de winter ons eige gemast verke nie meuge slachte? —

— Ebbe ze je weer wat wies gemaekt? antwoordde Pier van achter den wagen. — Jie glooft alles wat de menschen zegge. D'r zulle wel is andere tieden komme. —

Ze werkten zwijgend tot het voer vol was. Riekus greep de leidsels en trok zijn voeten op uit de klei, waar ze diep in vastgezogen waren. Donker keek hij den ouwen Pier aan.

— Je bin bedankt vor je ulpe, Pier, maer je moe me toch is vertelle, wat jie dan dienkt wat 't er van trechte moe komme? —

Naast elkaar gingen ze met wijde langzame stappen

door het land. De paarden trokken, dat het leeren tuig kraakte en bliezen hun zwaren adem door hun wijdopengetrokken neusgaten.

— Kalmpjes an, m'n ventje, zei Pier, we zitte noe midden in de soep, mer, dat bluuf nie duuren. Je zal is zie wat een veranderiengen d'r komme as Engeland op z'n knietjes is. —

Riekus schreeuwde hard . . . Ho! . . . tegen de paarden, die dadelijk bleven staan.

— Noe gaen ik gloove wat de menschen vertelle, dat jie bie die lui oort, die ze in Meie opgepakt ebbe. 't Is schande Pier, ik docht dat jie meer verstand ad. —

Pier lachte zachtjes. — Mien verstand is elder, Riekus. Kiek mer is achteran, de boel gaet radicaal andersom en dan zal jie nog wel is blie weze mee die opgepakte lui. —

— Nooit van m'n leven, 't Is jammer, dat dat volk weer al vrie gelaeten is. Zukke onbesnuuste lui mochte ze vee beter opgeborgen ebbe. —

— Onbesnuust? — Pier stopte z'n pijp en klopte het linksche paard eens op den schouder. — Wat weet jie daer noe van. Alla . . . ried is deur, anders is 't de moeite nie, dat ik je g'olpen ebbe. —

Riekus mende weer en Pier duwde mee. Het land was dichter bij den dam in diepe sporen gereden, die half vol water stonden. Ze zwoegden met z'n vieren tot het voer midden in den dam bleef steken. De paarden kretsten met hun hoeven op den weg, hun nekken spanden. Pier en Riekus duwden aan de voorwielen tot het zweet van hun gezicht liep, maar de boel bleef zitten.

— Wat noe, mopperde Riekus, dat is gister ook al gebeurd. —

— Dan ad je die dam moete verbetere, meende Pier.

Riekus knorde en wilde nog eens probeeren. Hij schreeuwde hard en vuurde de paarden aan, terwijl hij hen voor aan den kop vasthield.

— 't Geeft al niks, zei Pier eindelijk, as die dam nie van voren af an verbeterd oort, kun julder op den duur mee een leege waegen nie meer van 't land. —

Van den dorpskant kwam een auto in snelle vaart den weg op.

— Noe oort et mooi. Die lui kun glad nie vorbie. 't Zal 't beste weze dat ik de paeren even van vor de waegen doe! — Maar voor hij beginnen kon zwaaide het portier open en stapte een man uit. Aan den anderen kant klapte het portier ook en stapten nog drie mannen uit. Met hun hooge laarzen kwamen ze tot in den modderigen dam. Riekus ging een stap achteruit en keek verwonderd naar hen. Pier tikte aan z'n pet en zei. — As de êeren even geduld ebbe dan spanne we de paeren af. —

— Dat is niet noodig. We zullen wel een handje helpen. —

Aan iederen kant twee, grepen ze in de spaken van de achterwielen. Riekus schoot naar voren, greep de teugels en Pier wentelde aan een voorwiel.

De modder zoog vast om de blinkende laarzen van de vreemden, tusschen hun vingers bubbelde het slik van de wielen.

— Een . . . tweee . . . drie! . . . — Er kwam beweging in. — Nog een keer! —

Het duurde nog een oogenblik van zware inspanning, dan raakten de wielen den vasten weg en rolden ze hooger op.

— We bin d'r, riep Pier en veegde het zweet van z'n voorhoofd.

— Je zult den dam toch moeten opknappen, baas, zei de vreemde, die het eerst uit de auto gestapt was.

Riekus knikte en mompelde een bedankje. Voor hij nog wat zeggen kon zaten ze met z'n vieren weer al in hun wagen en gonsde de motor.

— Zouwe dat noe ook Duisers weze? vroeg hij eindelijk, mer ze praate toch Ollans. —

Pier grinnikte. — Dat bin noe van die onbesnuuste lui, van dat volk, dat ze volgens jou beter op adde moete sluute. —

— Daer gloof ik niks van. —

— En toch is 't zo Riekusje. Dat bin nog wel offecieren en wie weet kapteins. Jie eit dat goud op ulder kraag toch wé gezie? —

— En weet je wat kapteins van vroeger gedaen adde . . . ? —

Riekus zweeg, hij keek in de verte, waar de auto als een kleine stip over den zeedijk bewoog.

— . . . die adde gevloekt omdat ze nie vorbie konde vliege. De goeie dan nie te nae gesproke, voegde hij er ooliik bij.

— Zou je noe eindeliengе nie is maeke, dat je mee je voer op de kaaie komt, anders is de weegbrugge gesloте. —

Beteuterd nam Riekus de leidsels en klom op den draaiboom.

— Noe snap ik d'r niks meer van, mompelde hij. De tieden verandere dan toch wé vee . . .

Spreekwoorden

Wat er alzoo in de volksziel leeft komt het best tot uiting in de spreekwoorden en gezegden van een volk. De taal die daarvoor gebezigd wordt, is kort en krachtig, eenvoudig van opzet, zeer kernachtig en getuigt van een raak opmerkingsvermogen.

Een van onze beste letterkundigen dr. F. A. Stoett, heeft kans gezien zoo'n verzameling bijeen te vergaren, na een zeer uitgebreide studie van onderzoek in allerlei geschriften. Nochtans schrijft hij in zijn voorwoord: „Men kan het niet iedereen naar den zin maken." Hij begint dan ook dadelijk met te zeggen: „Het spreekwoordenboek wil geen aanspraak maken op den naam van volledig." Wij willen hier niet verder op in gaan en tevreden zijn met hetgeen ons na zooveel moeite en studie wordt geboden en dit dankbaar aanvaarden.

Als wij zoo het boek doorsnuffelen voelen wij ons één met onze taal. Die spreekt tot ons. Die taal verstaan wij. Wij meenen er dan ook goed aan te doen ons geheugen weer eens op te frisschen en van tijd tot tijd enkele van onze spreekwoorden of gezegden onder de oogen te brengen van onze lezeressen. Voor een nationaal-socialist is de taal een zeer belangrijk iets, zij is een deel van de volksgedachte en dient als dusdanig meer aandacht te hebben dan tot nu toe het geval was.

Zoo lezen wij dan op blz 756 no. 2152:

„Een goed woord vindt altijd een goede plaats."

D.w.z.: „met beleefdheid of vriendelijkheid krijgt men eerder iets gedaan dan met onvriendelijkheid". Zie Campen, 21:

En guedt woort vyndt een guede stede, het scadet ia niemant ende nuttet jederman.

Spiegel, 279:

Een ghoet woort vint een goe ste.

De Brune, 100:

Een goed woord wel te voor bezint,
Altijds een goede plaetse vint.

Tuinman II, 208:

Goede groet maakt goede antwoord een goed woord vindt een goede steê, beleefdheid verwekt beleefdheid.

„Licht men den hoed af voor ymand, men verplicht hem om dat weder te doen."

Den volgenden keer meer!

GEZINSHULP

II.

Het meisje, dat de school heeft doorloopen, stapt in den regel niet meteen in 't huwelijksbootje. Het eigen-gevormde gezin, haar natuurlijk arbeidsveld, ligt gewoonlijk nog in de windsels; het is zelfs de groote vraag, of gezins- en kinderzegen wel voor haar weggelegd is (nog niet zoo heel lang geleden wezen de statistieken uit, dat ongeveer 20 pCt. van de vrouwen ongetrouwd blijft).

Wat dus na afloop van den schooltijd?

Studeeren? — Maar die daar nu geen aanleg en geen roeping voor heeft? Of geen geld? En die te flink is om maar een beetje studentje te gaan spelen, met in de verte toch weer eenzelfde mijlpaal, waar een beslissing moet genomen worden?

Kantoor? — Maar als daar de plaatsen voor de jongens bestemd worden? Of — indien ze daar een baan zou kunnen krijgen — moet ze dan de kans loopen om haar leven lang op zoo'n kruk te zitten, met de doode cijfers voor zich? Aan een arbeid, die haar niets zegt en de hunkering naar levend werk tot een marteling maakt?

Onderwijs? — Ja, mooi werk, prachtig werk.... Als je de gave bezit voor studie en voor eenigszins drillerige bezigheid.

Verpleging? — Ja, als je er de kracht voor hebt, geestelijk en zedelijk en ook lichamelijk, en het talent om je in blijheid heen te slaan door de vlagen van pijn en lijden, die dag en nacht op je afstormen.

Huishouding? — Ja! ja! Het leven in zijn prachtigsten uitwendigen vorm: vader en moeder, kinderen! Het boeiende wel en wee van iederen dag, de wereld in 't klein, waar alles te beleven valt in proporties, die je aan kunt! Het warme nest, waar je geborgen bent; waar je je thuis voelt, waar je na maatschappelijke moeiten in de buitenwereld weer tot evenwicht komt; waar je je gezengde vleugels weer kunt opknappen, als je ziel daarbuiten in de wereld „tegen de lamp gevlogen is", zooals een vlinder in zijn bekoorlijke onnoozelheid doet. Het huishouden... waar je de handen uit de mouwen kunt steken, in elken zin van het woord; waar harten je tegen kloppen als van jezelf; waar altijd gelegenheid is om uit te deelen uit de volheid van je geestelijke bezit; waar altijd wel een snaar trilt, die het beste in jezelf tot zingen brengt!

Dus.... bij moeder-thuis blijven? Ook als daar geen werk op je te wachten ligt? De vleugels, die vliegen willen, opgevouwen houden? En gaan zitten wachten op den jongeling, die zich over je verveling zou ontfermen? Als in de dagen van olim? Dàt kàn het jonge meisje van nu niet meer.

Maar — het besloten gezin van vroeger bestaat niet meer! Het is door de evolutie der tijden wijduit gegroeid in het rond; met fijne vezels doortast het den heelen maatschappelijken bodem Het huisgezin heeft onder den invloed van de eeuw der machine, der uitvindingen der techniek het aanzijn gegeven aan een landgezin,*) aan nieuwe gezinsnormen; het heeft zich opengesteld voor maatschappelijke eischen en den nieuwen tijd, een plaats ingeruimd aan den alouden haard.

Daar is aldus een uitgestrekt arbeidsveld ontstaan voor de algemeen geëmancipeerde vrouw, die niet meer zou kunnen wennen aan een bekrompenheid van vier dichte muren.

Er ontstaat een van idealen blakende gezinsdienst — en daarin „troont" (heel nuchter met den voet aan den grond) de wijkverpleegster. En als zuster Anna kijkt zij uit over de naaste toekomst; of zij al iets ziet komen: wel-willende helpsters, die iets willen maken van haar jonge kracht van haar levens.

Zie — er was eens een gezin; vader, moeder en vijf kinderen. Vader verdiende net even genoeg voor een eenvoudig levensonderhoud van hun zevenen. Hij iederen morgen naar zijn werk, de oudste kinderen naar school — moeder de vrouw dagelijks welgemoed aan het ploeteren voor de maaltijden, voor het grove werk.

En nu wordt zij ziek — een ongewoon geval is dat niet. De morgen is aangebroken en zij kan niet opstaan Vader naar zijn werk? De oudsten naar school? Moeder alleen achterlaten? Moeder naar het ziekenhuis? En wie kookt er? Wie doet de boodschappen? Wie maakt de bedden op? Wie houdt den boel schoon? Wie let op de rondscharrelende kleintjes? Het oudste meisje thuis houden van school? Mag dat? Kan dat? Helpt dat?

Nu zijn er ziekenhuizen bij de vleet; en ziekenfondsen, waar je voor een kleinigheid lid van bent; verzekeringsfondsen tegen alles en nog wat. En toch nog niet dan zeer gebrekkig: *gezinshulp* — onmiddellijk, in huis, binnen de woning.

Als het nu eens zóó kon: even de wijkverpleegster opbellen om over den toestand te overleggen en over de behandeling te beslissen. Dan uit den staf van helpsters de rechte aanwijzen om onmiddellijk moeders plaats in te nemen. En dan gaat vader gerust naar zijn werk, dat hij niet ve zuimen kan, en de grootere kinderen gaan naar school, waar zij ook niet uitbreken mogen. En de veiligheid van den huiselijken haard is hersteld, de heiligheid van het haardvuur is in werking getreden.

In Duitschland wordt de grootste aandacht besteed aan de gezinsbloei en hygiëne. Ervaren voorlichtsters geven den jongen moeders aanschouwelijk les in een juiste behandeling van den zuigeling.

(Foto-archief)

Dit is één geval uit duizenden, waarbij elk zijn eigen nooden lijdt, zijn eigen eischen van voorziening stelt. Wie in het gezin den grondslag erkent van den Staat; wie in de Moeder eert de kern, waarom een Volk zich samenvoegt tot een organisch geheel — dien is het bij het volksche ontwaken van onze samenleving duidelijk, dat een der eerste plichten der herlevende natie is, haar aandacht te spannen op de *gezinshulp ter plaatse*, zoodat de hulp tot onmiddellijke leniging voert van moeders noodtoestand. Het leed aanpakken in het hart — dat is de bedoeling van gezinshulp.

Is er in uw gemeente, lieve lezeres, al een wijkverpleegster? En zijn er genoeg? En kent u in uw familie- en kennissenkring jonge meisjes, oud-leerlingen van de school voor

---

* Zie: „Ontwakend Volk", 4e jg. no. 7.

Deze kleine burger voelt zich niets op zijn gemak, omdat hij door een „nieuwe tante" wordt geholpen. Maar het zal nog geen dag duren of de „gezins-helpster" heeft den toegang tot het hartje van dezen kleine gevonden!

(Foto-archief)

maatschappelijk werk, of van een Moederschool, die zich vrijwillig onder de orders der verpleegster beschikbaar wenschen te stellen voor gezinshulp? Voor eten-koken, voor dweilen, voor toezicht op de rondkruipende kleintjes, ev. voor oppassing van de zieke?

En is er in uw gemeente een officiëel kantoor voor werkverschaffing, waar werklooze meisjes staan ingeschreven, geschikt om eens vlug en vriendelijk den boel te gaan opknappen in een noodlijdend gezin?

En zijn er onder de jonge vrouwen, die dit lezen, welke popelen om aan den slag te gaan? Dat zij zich melden bij de N.S.V.O. En zijn er waarlijk nog gemeenten, waar zoo'n afdeeling niet bestaat? Haast u dan om mede te helpen en een op te richten door lid te worden van de N.S.V.O. en door dit lidmaatschap de mogelijkheid te scheppen de N.S.V.O.-afdeelingen uit te breiden.

N.S.V.O.-NIEUWS

Groningen. — De N.S.V.O. in Groningen groeit hard. Ook hier weet men, dat men niet verder komt alleen met woorden. Elke week wordt er een middag besteed aan het vermaken van oude en het vervaardigen van nieuwe kleedingstukken ten behoeve van de Sociale Zorg.

Niet alleen aan dergelijke werkzaamheden wordt hier aandacht besteed. Ook de lichaamsoefening van onze vrouwen staat op een belangrijk plan.

De cursus zwemmen en gymnastiek, die onder voortreffelijke leiding staat, mag zich in een uitstekende belangstelling verheugen.

Zóó moet het ook! Want iedere nationaal-socialistische vrouw en elk jong meisje, dat den nieuwen tijd verstaat, moet inzien hoe belangrijk, ja, hoe allernoodzakelijkst de lichaamsoefeningen voor iederéén zijn.

Den Haag — Op 25 Februari j.l. hield kring 66 een bijeenkomst in „Amicitia". Kam.ske mr. Molenbroek hield een interessante lezing over de rechtspositie der vrouw door de eeuwen heen. Zij voerde ons terug naar onze Germaansche voorouders en kwam via de vrouwenkiesrecht-bewegingen in het begin van onze eeuw terecht op de positie der vrouw in de N.S.B.

Duidelijk liet spr. uitkomen hoe de vrouw in de N.S.B., later in de N.S.V.O., haar eigenlijke taak als vrouw en moeder èn als ongehuwde vrouw vond. Dat de sociale zorg een bij uitstek vrouwelijke taak is, heeft de ervaring in den loop der tijden wel geleerd.

Doch ook op ander terrein vond de vrouw haar taak in en vóór de Beweging: in het eigen huisgezin. Want was zij, moeder de vrouw, het niet, die in de moeilijke jaren van strijd naast haar man stond en voor hem de trouwste kameraad was? Was zij het niet, die hem een veiligen haard, waar hij na tegenslagen, hoon en spot zich kon neerlaten, bezorgde? Was zij het niet, die hem moed insprak, kracht gaf om opnieuw aan te pakken?!

In den toekomstigen nationaal-socialistischen staat wacht de vrouw veel arbeid. Nu reeds, in de N.S.V.O., worden de vrouwen voorbereid, opgeleid, om later haar plaats te kunnen innemen ten dienste van de gemeenschap.

Na de pauze wekte kam.ske Snijders van Wissekerke, banvrouw van den Nationalen Jeugdstorm van district 24, de moeders in de N.S.V.O. op de handen ineen te slaan en samen te arbeiden aan het mooie werk van den N.J.S. Want zij, N.S.V.O., moet achter den N.J.S. staan.

Wij zijn ervan overtuigd, dat de N.S.V.O.-sters zich van haar taak, óók ten opzichte van het jeugdwezen, bewust zijn!

Hoogezand. — In de gezellig versierde zaal van hotel Faber heeft kring Hoogezand op Zondag 2 Februari j.l. een éénpansgerecht aangeboden aan ± 200 leden en sympathiseerenden der N.S.B. Ook waren eenige functionarissen en leden der N.S.D.A.P. aanwezig.

Nadat alle aanwezigen door kam.ske De Haan—Veenema welkom waren geheeten, werd gezamenlijk de maaltijd genuttigd. Daarna sprak Kreisinspektor Jahr, als gast, enkele woorden.

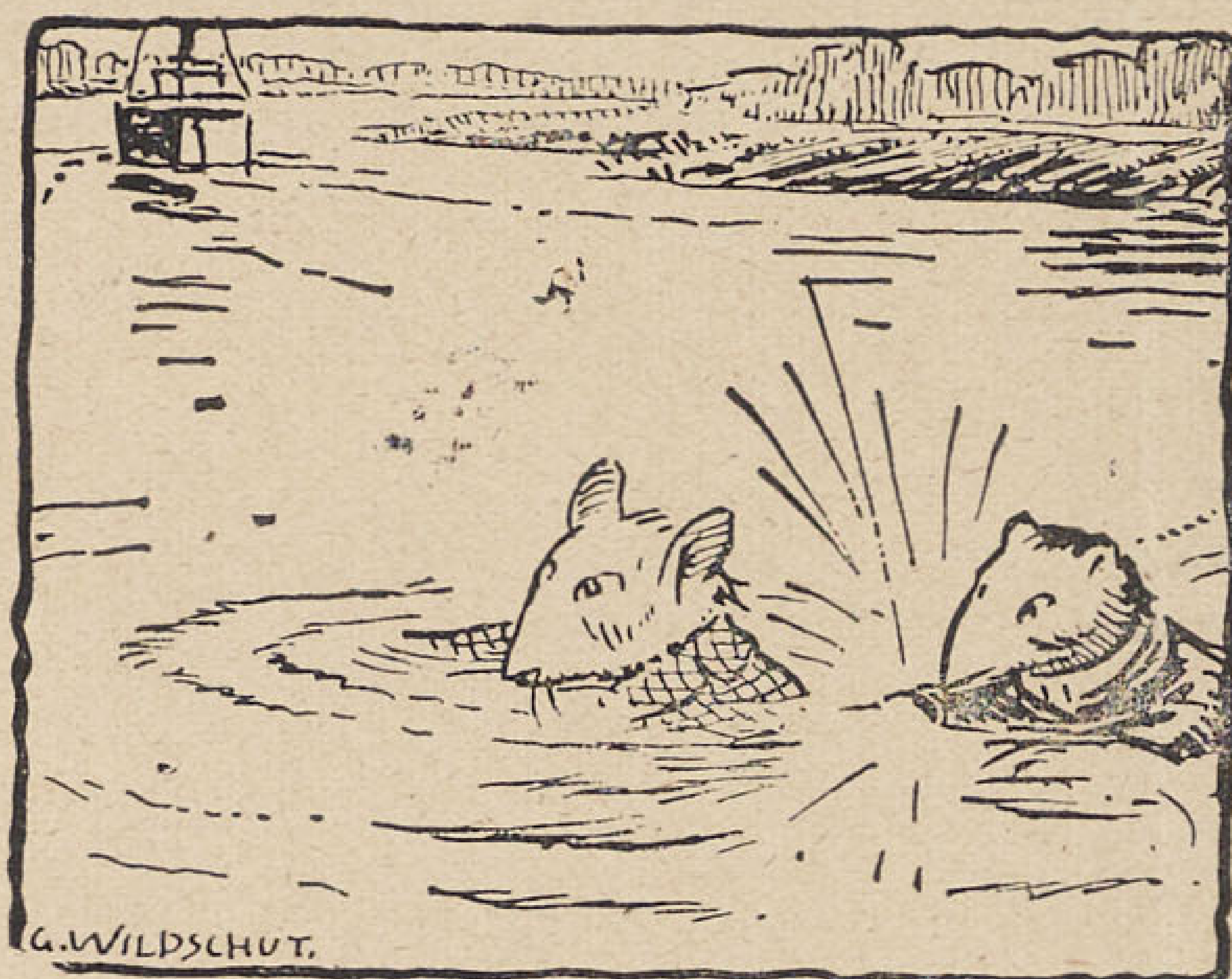
Kam.ske Bakker—Braamse, de districtsleidster, zette de taak van de N.S.V.O. in de Beweging uiteen. Haar woorden werden met groote belangstelling gevolgd, want juist dit was voor de nieuwe leden en sympathiseerenden iets belangrijks.

De middag werd tevens gevuld met muziek en zang, hetgeen natuurlijk de kameraadschappelijke sfeer nog verhoogde.

De bijeenkomst werd besloten met het zingen van „Alleman van Neerlands stam", en een driewerf „Hou-Zee" voor den Leider.

VOOR DE KLEINEN

MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

23. Zwartpels was te hongerig om zijn vriend verwijten te maken en met smaak aten ze het spek op. Hierna tuurden ze weer naar buiten, waar alles zoo ongewoon voor hen was. Het water, de oever, de drukte boven op het dek, het was alles even genoegelijk en Knaagtand begon van louter plezier te zingen.

Dat was verkeerd, want Hector, de scheepshond, maakt juist zijn ochtendronde en luidblaffend sprong hij op de verstekelingen af, die niet anders konden doen dan met een vluggen sprong in het water te duiken.

24. Brr, dat was koud, en de vrienden zwommen maar zoo gauw mogelijk naar den kant, terwijl de boot wegstoomde. Huiverend en vermoeid kropen ze tegen den oever op en vielen languit in het gras om zich in het zonnetje te laten warm stoven.

„Was het water lekker?" vroeg een Zwaluw spottend, terwijl zij op een tak, vlak bij de vrienden, neerstreek. „Dat was een mooie duik uit die boot, zeg."

Zwartpels ging niet in op deze flauwe scherts maar vroeg of het nog ver was naar het woud van de feeënkoningin.

PUZZLE-RUBRIEK

Wat denkt u van dit geval?

WAT denkt u van het volgende geval? Leest het met aandacht en zendt ons dan de juiste namen!

In den trein van Amsterdam naar Arnhem zitten drie passagiers nl. kameraad Jansen, kameraad Smit en kameraad De Groot.

Deze trein wordt gereden door den machinist, stoker en remmer, die eveneens heeten: Jansen, Smit en De Groot, echter niet in deze volgorde. (Dit zijn geen nat.-soc., dus geen kameraden.)

Kameraad De Groot woont in Amsterdam.

De remmer woont halfweg Utrecht—Amsterdam.

Smit speelt beter biljart dan de stoker.

Kameraad Jansen verdient f 2000 per jaar.

De kameraad, die naast den remmer woont, verdient driemaal zooveel als de remmer. Deze laatste verdient f 1000 per jaar.

Onze kameraad, die net zooals de remmer heet, woont in Utrecht.

Hoe heet de machinist?

De oplossing kan worden ingezonden binnen 8 dagen na verschijning van dit nummer, aan het volgende adres:

PUZZLE-RUBRIEK.
„De Nationaal-Socialistische Vrouw"
Kaiserstraat 9,
LEIDEN.

Als prijzen voor de juiste oplossingen worden een drietal fraaie boekwerken beschikbaar gesteld.

Over deze rubriek kan géén briefwisseling worden gevoerd!

Oplossing kruiswoordpuzzle

De kruiswoordpuzzle, welke in het vorige nummer van ons blad werd opgenomen, heeft velen tot oplossing gezet. Niettemin krijgen we toch den indruk, dat het aantal inzendingen grooter kan zijn, dat men onze opgaven wel oplost, doch ze niet inzendt. Dat is onjuist, en wij rekenen er dan ook op, dat iedereen de gevonden oplossing zal inzenden!

De in te vullen omschrijvingen van de kruiswoordpuzzle luiden als volgt:

Horizontaal:

1. Groningen; 8. vla; 9. Ave; 10. kan; 11. groep; 13. Isar; 15. lama; 18. helrood; 19. dool; 20. Oder; 21. rit; 22. Vlie; 23. ren; 25. erts; 27. garen; 30. Ina; 32. are; 33. vel; 34. Sappemeer.

Verticaal:

1. ara; 2. Lek; 3. glas; 4. nar; 5. ivoor; 6. nee; 7. naam; 11. greling; 12. plooien; 13. ieder; 14. ahorn; 16. adder; 17. adres; 22. verre; 24. eens; 26. toer; 28. aap; 29. Eem; 31. aak; 33. ven.

Prijswinnaressen

Onze prijzen, een drietal fraaie boeken, zijn ditmaal ten deel gevallen aan: kam skes M. Bruin—Bart, G 224, Grootebroek; J. Bol—Meijer-Bohier; Nieuwkoop; W. D. Jansen Maneschijn—Mesman, Dr. van Peltlaan 13, Bergen (N.H.).